

2010. szeptember 12. - **Emlékezetkieséssel küzdő Barátaim!**

Hiába mondom apának, hogy ne felejtsünk el írni Nektek, hiszen várjátok, apa mindig kitalál valamit, ami miatt még mindig nyár van. Ha anyával kettesben maradunk, akkor apa általában dolgozóba megy, és olyan is van, hogy nem is alszik itthon. Aztán egyszer csak előkerül és én visítom, hogy: Apaaa! Apaaa! Ilyenkor azt mondja, hogy Tokaji író tábor, Fametsző művésztelep, Berekfürdő, riport. Ezek közül egyiknek sincs semmi értelme, de látom, hogy neki fontosak, különben nem hagyna itt, mert egyébként nagyon szeret hozzám bújni, viccelődni, csipkelődni. Már kénytelen voltam neki azt mondani, hogy ne hülyéskedjen és ne csipkelődjön mindig, mert én már ismerek komoly és nagy apukákat.

Mert azt tudnotok kell, hogy már volt olyan is a nyáron, hogy én nem aludtam itthon. A Csillagszeműt kijártam és a Napraforgó még nem kezdődött. A szüleim erre azt mondják nincs óvoda, szünet van. Így először elvitt engem édesanya és édesapa nagymamához és nagypapához Császárszállás-Butykatelepre. Ez apa szerint tanyabokor. Van is sok bokor, málna, eper, paradicsom, uborka, krumpli. Szerintem nagyon izgultak anyáék, de én mondtam nekik, hogy jó lesz nekem itt, ne féljenek! Nagypapa és nagymama mindig játszik velem és soha nem mondja azt, hogy most dolgom van, mert a dolgukban benne vagyok én is. A legközepebe vagyok benne, mert nagyapával fára mászunk, gyümölcsöt szedünk, nagymama pedig úgy főz, hogy közben iskolát játszunk és órákat ad nekem. Éneket, számosakat, beszélgetőseket, rajzosat, kivágókat. Este pedig addig mesél nagymama, amíg el nem alszunk. És nem is mutatták, csak hallottam, hogy mondták, hogy azért elfáradtak bennem egy kicsit.

Veresegyházon meg a legjobb barátnőmnél Kingánál olyan, mintha az utazások folytatódnának, úgy hogy maradunk. Mert velük voltunk a Székelyföldön, amit úgy is mondanak, apáék hogy Erdély és aztán velük mentünk országba, amit édesanya Horvátországnak hív. A tenger nekem olyan, hogy mindig mikor jókedvem van és indulunk valahová azt mondom: menjünk a tengerhez! Hát egyszer csak mentünk is és jó sokáig, de nagyon jó volt tudni, hogy Kingáék is jönnek, meg Enéh és Gyuri. Konkoly Gyuri bácsiék Veresről, aki Kinga apukája. Ő is vicces nagyon, de szigorú is tud lenni. Ha azonban apával letelepednek, nagyon tudnak beszélgetni. Meg kérdezzetik, hogy nem iszunk? Pedig nem is szomjasak, de mindig töltögetnek, amíg van. De néha koccinthatok velük, csak én nem szeretem a sört.

Antal István: Stefiemlékek

Írta: Adminisztrátor

2010. szeptember 12. vasárnap - Módosítás: 2010. szeptember 12. vasárnap

